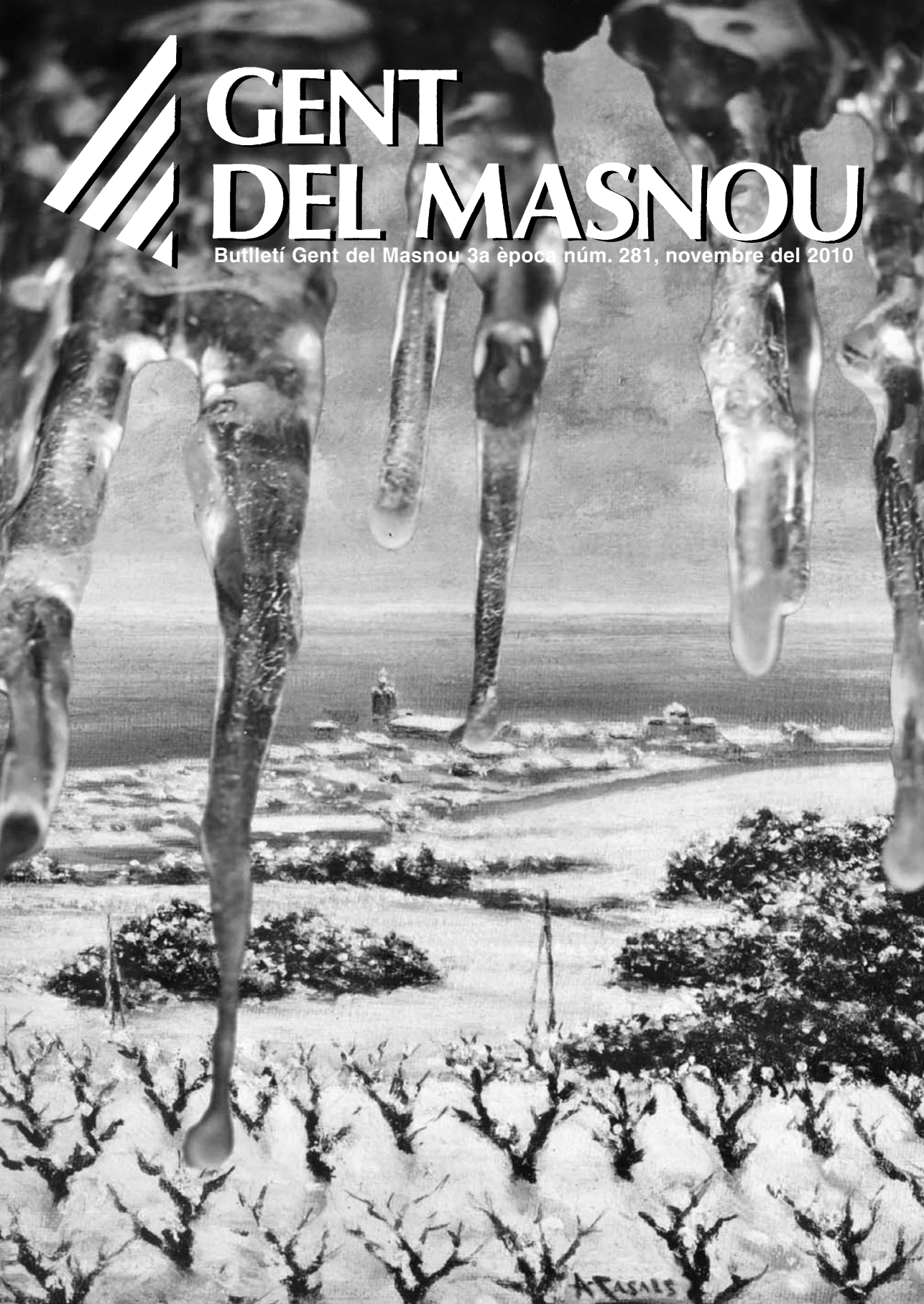

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 281, novembre del 2010

ATLAS

MASNOVINA
RELLOTGERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

DUWARD
AQUASTAR

Plata Pura

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76
CE masnovina@masnovina .com -
www.masnovina.com

**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal · Laboral
Comptabilitat · Assegurances
Gestió immobiliària i de trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
93 540 40 53
El Masnou

Joaquim
Moliner
Artesans des de 1948

23è
ANIVERSARI

25% de descompte
del 22 de novembre al 4 de desembre

Tenim un apartat amb un 50% de descompte.

St. Miquel, 24 · Tel. 93 555 69 92
el Masnou

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Homs

**NOVA EXPOSICIÓ
US HI ESPEREM!**

Novetats en decoració, productes
nacionals i d'importació, cuines, banys,
sanitaris, parquets i complements.

Exposició de material
de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material
per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Miniglaciacions.

Foto de J. Muray, quadre d'A. Casals.
Fotomuntatge Taller de Publicitat

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

NO S'HI VAL A BADAR.

Les properes eleccions al Parlament de Catalunya del 28 de novembre se'ns presenten en un marc ben diferent del que hem tingut en anteriors ocasions, a resultes d'esdeveniments tan sonats com:

La definitiva sentència del TC espanyol, que va acabar d'esmicolar el que quedava d'un Estatut prèviament ribotejat i escarnit pels qui l'havien de beneir.

La immediata i imponent reacció de la societat civil catalana, amb la manifestació-concentració del 10 de juliol passat, mai no vista a Catalunya, amb una gernació vinguda de tots els racons del país, bo i proclamant: **Som una nació** i reclamant el **Dret a Decidir**, dret de totes les nacions del món civilitzat, o així hauria de ser.

Abans d'aquests esdeveniments, les múltiples consultes populars sobre el Dret a Decidir, que, d'ençà del tret de sortida d'Arenys de Munt, es van escampar arreu del país amb notable èxit de participació, en un context poc propici i amb una manca de recursos i amb entrebancs institucionals que les van dificultar sobre manera. Només la fermesa de les conviccions i la tossudesa de les plataformes i coordinadors convocants van fer possible que la societat restés amatent a les consultes i hi participés, il·lusionada, tot i saber que el resultat era testimonial i no tenia caràcter vinculant. Aquestes consultes van contribuir en gran mesura a desballestar el tabú i a fer perdre la por a la paraula "independència" i a les temudes reaccions dels sectors unionistes més reaccionaris, tant a dins com a fora de Catalunya. Llevat de comptadíssimes excepcions, el comportament cívic va ser exemplar i va prevaler per damunt de tot i així serà en la resta de consultes que encara hi ha pendants.

Creiem que aquests tres factors han fet possible un nou escenari electoral impensable pocs mesos enrere i han provocat un terratrèmol dins el mapa dels tradicionals partits polítics en què ens hem mogut fins fa poc, i han afegit dins l'arc parlamentari noves propostes sobiranistes sense complexos.

Tot i que la precampanya ja ha anat posant cadascú al seu lloc, esperem que la campanya electoral acabi d'aclarir les prioritats i objectius dels partits i coalicions que s'hi presenten, per tal que la ciutadania pugui escollir la direcció del vot sense dubtes ni recels, des dels partits que s'anuncien com a sobiranistes per la via ràpida, els que opten per fer camí en aquesta direcció però cremant etapes i a marxa més moderada, els federalistes que encara confien en l'encaix amb Espanya, els unionistes que no volen sentir a parlar de segregacions i tots els *istes* que acaben d'omplir la llarga llista d'opcions a dreta i esquerra.

Si sempre hem defensat la necessària participació en les convocatòries electorals –tot i les moltes raons per no fer-ho i els desànimats acumulats al llarg de la nostra maldestra democràcia– en la cita electoral del proper 28N hi insistim encara amb més fermesa: cal anar a votar, perquè hi ha en joc el futur del nostre país, el nostre futur, el dels nostres joves i de la mainada que puja.

Cadascú, en consciència, que triï la seva opció, la que més s'apropi als seus ideals i esperances i al model de societat i de país on vol viure. El recompte del 28N al vespre dirà, inapel·lable, el camí a seguir traçat pels vots que hi haurem dipositat. Som-hi, doncs; i recordem-ho, no s'hi val a badar.

El President

“DIUMENGE AMB LLETRES”

**GRUP RAUXA DE GENT
DEL MASNOU**

VETLLADA ARTÍSTICA,
LITERÀRIA, MUSICAL.

**DIUMENGE 28 DE NOVEMBRE
A LES 7 DE LA TARDA**

ENTRADA GRATUÏTA

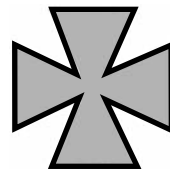
**EL NOSTRE
NÚMERO DE
LA RIFA
DE NADAL**

66612

**EL TROBAREU ALS
COMERÇOS
DEL MASNOU
I AL LOCAL SOCIAL**

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
ARRAN DE SÒL per Pledebut	5
LES OCASIONS PERDUDES per J. Camps	7
RASCA I PICA per Ramon Serra	8
BULGÀRIA A VISTA DE BICI per Xavi Tarafa	9
VIÑA DEL MAR Per Joan Maresma Duran	10
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	11
LA PUNTA DE LA LLENGUA Per Esteve Pujol i Pons	12
GENT DEL MASNOU INFORMA	13
SOPAR DEL 25 ANIVERSARI DE GDM Per Esteve Pujol i Pons	13
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas	14
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	14

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Novembre 2010

1	dilluns	Ocata	Tots Sants
2	dimarts	Viayna C	
3	dimecres	Dominguez	
4	dijous	Aymar	
5	divendres	Ocata	
6	dissabte	Fàbregas	
7	diumenge	Fàbregas	
8	dilluns	Viayna C	
9	dimarts	Fàbregas	
10	dimecres	Dominguez	
11	dijous	Aymar	
12	divendres	Ocata	
13	dissabte	Fàbregas	
14	diumenge	Fàbregas	
15	dilluns	Dominguez	
16	dimarts	Aymar	
17	dimecres	Ocata	
18	dijous	Riera	
19	divendres	Fàbregas	
20	dissabte	Viayna C	
21	diumenge	Viayna C	
22	dilluns	Aymar	
23	dimarts	Ocata	
24	dimecres	Riera	
25	dijous	Fàbregas	
26	divendres	Viayna C	
27	dissabte	Fàbregas	
28	diumenge	Fàbregas	

29	dilluns	Ocata
30	dimarts	Aymar

Desembre 10

1	dimecres	Fàbregas	
2	dijous	Viayna C	
3	divendres	Dominguez	
4	dissabte	Riera	
5	diumenge	Riera	
6	dilluns	Riera	Constitució espanyola
7	dimarts	Viayna C	
8	dimecres	Viayna C	Inmaculada Concepció
9	dijous	Dominguez	
10	divendres	Fàbregas	
11	dissabte	Ocata	
12	diumenge	Ocata	
13	dilluns	Fàbregas	
14	dimarts	Viayna C	
15	dimecres	Dominguez	
16	dijous	Riera	
17	divendres	Ocata	
18	dissabte	Aymar	
19	diumenge	Aymar	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

no crec fantàstic a sobre el futur ra i la seva qualitat colòmbia i aquelles cola amb

no ús r i A o be r ta

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor o inicials. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abeurjar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrà correspondència amb els seus autors.

PITJOR DIFÍCIL

S'acosten unes eleccions catalanes (28N) decisives per al futur de Catalunya i alguns pretenen ficar-nos la por al cos alertant, segons ells, del perill sobiranista.

De què hem de tenir por? Rotundament, de no-res, ja que a l'estat espanyol no li importa el futur del nostre país. Solament li interessa que segueixi la nostra solidaritat per ajudar, diuen, a modernitzar la resta de Comunitats? Ja n'hi ha prou de preses de pèl!

És difícil que Catalunya estigui pitjor que ara: El teixit productiu català es en fase destructiva des de fa anys: empreses i comerços que tanquen cada dia, sector agrari en caiguda lliure, atur triplicat en tres anys fins al 18%...

L'estat no ens ha donat ni personal ni diners ni competències per donar més i millors serveis a la població, malgrat que en els darrers deu anys han arribat a Catalunya uns 10.000 immigrants cada any, cosa que comporta que el dèficit de la Generalitat s'hagi triplicat en set anys. La sentència del TC ha aniquilat qualsevol millora! La solidaritat catalana d'una família de quatre membres augmenta 12.000 euros cada any de mitjana per mantenir, potser, un 25% de funcionari a Extremadura o un 18% a Andalusia i un 15% a la Comunitat de Madrid?

Amb aquest panorama és

diffícil estar pitjor. El 28N hem de triar: sobirania o submissió, és a dir, estat propi o decadència.

Pierfranco Fornero i Vallés

EXALUMNES DE JOAN BOSCH

El dissabte, dia 2 d'octubre proppassat, un gran nombre d'exalumnes de l'Acadèmia Bosch vàrem fer un dinar al restaurant "Can Bray" de Teià. Amb alguns feia molts anys que no ens vèiem.

La idea va sorgir, espontàniament, en una conversa al carrer. De seguida vaig posar fil a l'agulla, i amb l'ajut d'amics i amigues amb els quals no havia perdut el contacte vam començar a fer trucades. L'un ho va anar dient a l'altre i ens vam reunir 65 persones —una bona representació. No hi varen faltar la Sra. Paquita, vídua d'en Joan Bosch, i gairebé tots els seus fills. Vam conversar distesament. Teníem la necessitat de retrobar-nos.

L'ambient traspuava emoció i alegria. Ens vam quedar amb ganes de repetir-ho.

Gràcies a tots els que hi vàreu assistir i també als que no varen poder venir-hi perquè tenien compromisos familiars. Fins a la propera!

Primitiva López

JA HI TORNEM A SER

Sempre és el mateix, quan s'acosten eleccions i les

Segueix a la pàgina 15

Arran de sòl

Per Pledebuit

TOTHOM ESCOMBRA CAP A CASA.

Això és el que em sembla a mi, un pobre quisso, quan lleixo les cartes a la bústia d'aquesta revista. I us en posaré un exemple:

- del nou edifici municipal, on hi havia Correus, mentre que membres de l'antic consistori, que, diuen, hi tenien projectada una placeta, en diuen

- igual que una gran part de la població— el NYAP, els de l'actual, que quan eren a l'oposició sembla que també hi volien, ells, més *progres*, un espai verd, ara, a més de carregar-se l'espai i no aprofitar l'edifici vell, entre altres noms voldrien que —la gran meravella— es conegués com el "petit MACBA".

Com veieu, aquí en teniu un clar exemple. No cal que us n'esmenti cap més, ja que, a més, si seguiu les picabaralles que surten, mes sí mes també, a la bústia oberta, ja ho heu vist. És ben bé allò d'aquella dita forana que diu que tot és segons el color del vidre amb què es mira (jo diria, amb què es vol veure).

I això és ben veritat, ja que, quan una persona o cosa et cau bé, no li veus tant els defectes.

Però d'aquí a com ho volen veure els polítics d'un bàndol vers el que fan o diuen els de l'altre, n'hi ha un bon tros.

I ara tornem al NYAP, nom amb el qual jo també l'identifico, ja que, a part que el trobo horrorós, és un veritable nyap incrustat on és, al barri vell, entre cases d'arquitectura harmoniosa, on desentona *ple*.

Si estigués ubicat en un lloc de nova urbanització, entre cases més "modernes" o sense suc ni bruc, potser, tot i ser *ple* de lleig, no l'hi trobaríem tant com al lloc on és ara.

A més d'aquest NYAP, si rondes pels "fòrums locals", on la gent pot *despotricar* de gust, pots escoltar cada cosa que, si és que és veritat, n'hi ha per "c....-s'hi". Es diu que:

- hagueren de canviar el pla i eixamplar la zona de viants, ja que, un cop fet l'edifici, certs camions no podien tombar baixant pel c/ Bonaventura Bassegoda;

- que el taulell és de "disseny" i que val un dallonses i part de l'altre;

- la gent tampoc no comprèn què hi pinten els quatre pals d'acer inoxidable per a les banderes a l'altre costat de l'edifici i si realment hi eren necessaris, no sent l'edifici l'Ajuntament, només una dependència;

- no escolten o no volen escoltar; que potser, si ho fessin, no els sortirien tants raves, com el de l'altre gran nyap, el de la plaça de l'antic mercat, de l'aparcament del qual encara no es pot fer ús com caldria (vés a saber-ne les raons).

Bé, masnovins, ja veieu com està el pati. A veure si algú hi posa ordre; si no, malauradament tenim mala peça al teler.

Apa, bup, bup.

Diumenge, 28 de novembre,
de 10 a 14 al carrer de Pere Grau.

- Nova placa de la sèrie de
"Vaixelles del Masnou del 1800"
(11a placa de vaixelles)

- Sorteigs de diversos
lots de cava i pastisseria

XII TROBADA DE PLAQUES DE CAVA DEL MASNOU 2010

- Informació i reserva de taules:
93 555 46 58 - 93 555 04 52
(places limitades)

- Zones d'aparcament al Port Esportiu
(mapa al dors)

Per pluja o mal temps, la Trobada es farà al
gimnàs del Col·legi de la Immaculada (Escalòpies)
al carrer Tomàs Vives. (mapa al dors)

Altres activitats de la Trobada

Diumenge 28 de novembre:

- Visita al Parc Caramar i
circuit ferroviari Alfons Aragó
(el trenet de 5 polzades).

Per a inscripcions i més informació:

Ajuntament del Masnou

Unitat de Promoció Econòmica

93 557 17 65

(inscripcions gratuïtes)

GENT DEL MASNOU

Ajuntament

del Masnou

xapes.net

A.C.P.
Baga

LES OCASIONS PERDUDES

Per Joan Camps i Ortiz

Un amic m'ha tramés oportunament el *Powerpoint* d'un experiment del diari *Washington Post* que m'ha recordat aquella anècdota atribuïda a Santiago Rusiñol que, anticipant-se als *top-manta* de la nostra era, va intentar vendre duros a quatre pessetes i ningú n'hi va comprar cap. Cosa semblant: el dia 4 d'abril de 2007 a les vuit del matí, un músic ambulante va posar-se a tocar el violí enmig de l'entrada de la parada del metro "L'Enfant Plaza" de Washintong DC i durant tres quarts d'hora va interpretar Bach, Schubert, Ponce, Massenet i per acabar va recrear-se de nou amb Bach. El reportatge d'aquest fet explica que entre els centenars de persones que van passar-li pel davant, l'atenció major la va rebre d'un nen de quatre anys que volia aturar-se i la seva mare, probablement amb preses, se'l va endur arrossegant-lo. Tot i això, aquest anònim trinxeiraire encara va fer un pot de xavalla de 32 dòlars que, en menys d'una hora, pot semblar un bon jornal. Però tot havia estat un muntatge experimental, ja que el violinista era ni més ni menys que Joshua Bell, famós violinista, i havia estat tocant amb el seu *Stradivarius* del 1713, valorat en 3,5 milions de dòlars!... i amb el qual havia interpretat una selecció de les partitures més difícils mai escrites i això passava quan dos dies abans en el Teatre de Boston, on havia actuat, havien exhaurit totes les localitats a quasi cent dòlars la cadira per sentir-lo. És aquí on el mateix reportatge fa una assenyada reflexió: "Si no podem aturar-nos uns segons per escoltar un dels millors músics del món quan ens posa a l'abast una de las més boniques partitures, ¿quantes coses extraordinàries ens deven estar perdent cada dia en no saber apreciar-les?". Per perdre, el que ens perdrem els catalans si seguim sense saber bé el que volem fer de casa nostra. El dia 10 de juliol un milió i mig de catalans vam sortir al carrer en un clam unitari

i semblava que alguns partits parlamentaris i altres associacions i plataformes amb aspiracions de ser-ne hi eren presents i, si bé podia ser que alguns van ser-hi arrossegats per la cobdícia de repescar vots perduts o en perill de perdre'ls, el fet és que van tenir la possibilitat d'entendre bé què els demanava la ciutadania cansada dels seus cants de sirenes, incrèdula de les seves vanes promeses, desconfiada dels seus "durs a quatre pessetes", avorrida de la cançó enfadada arrogant i desafinada de la partitura que propaguen en els seus escenaris de luxe com si no s'haguessin adonat del missatge significat reivindicatiu, clar i català, que encapçalava la multitudinària manifestació.

Ara els components del govern anomenat d'entesa, oblidant-se que encara estan en funcions, ja han posat un peu i tot el seu cap a la desbandada per ocupar el lloc estratègic de la trinxeira de la seva orgia particular; ja no volen que els retratin junts i quasi no se saluden. Ja sé que TV3 se sent condicionada, però ens hauria d'haver estalviat l'encara president Montilla ballant sense solta ni volta sobre una tarima, secundat de persones tan serioses i respectables com el conseller Nadal i les encara conselleres Tura i Geli, tots imitant els millors temps de l'extint rus Boris Yeltsin i el veneçolà, tan populista ell, Hugo

Chávez. Per balls està la ciutadania! Si TV3 vol omplir minuts, no cal que ens repeteixi fins avorrir-nos aquesta mena de "NO-DO" que ja ens manté a l'abast les 24 hores del dia en el canal 3/24; si volen emetre bona informació política només els cal reposar els programes del Polònia, comèdia per comèdia, millor actors professionals que aficionats.

Jo també tinc un somni que em desvetlla a les nits, no és el somni d'en Carod ni el de Luther King, més aviat és el malson angioxós i torturant dels pessimistes ben informats que sabem distingir, com a mínim, la diferència que hi ha entre un ruixat i una calamarsada. Vull creure que el clam de la tarda del 10 de juliol era prou entenedor, vull creure que no va ser un somni ni un foc d'encenalls, vull creure que el dia 28 d'aquest novembre els qui érem al passeig de Gràcia i tots els qui ho van seguir amb convicció per la televisió, ens aixecarem sense mandra i anirem tots a votar conseqüentment i a favor del que anhelàvem ser i encara no som. Fem-nos memòria: volem ser una Nació i com a tal volem decidir el nostre futur. Quedar-se a casa és secundar a tots els barruts que encara semblen cínicament el desencant per provocar la major absència de la història, la qual cosa els abonaria quatre anys més la cadira.

BULGÀRIA A VISTA DE BICI

Per Xavi Tarafa

Els balcans són una regió que sempre m'ha fascinat i ja feia tres anys de la meua darrera incursió. Tocava tomar-hi. Aquest cop vaig optar per visitar Bulgària. I, com sempre, amb bicicleta. Però el viatge va començar molt abans del 24 de juliol, dia que vaig aterrar a Sofia. La mera decisió de viatjar a un indret ja t'hi transporta.

A la primavera em trobo entre guies i algun altre llibre per descobrir un país del qual a priori tan sols conec en Hristo Stoitxkov, la fama del seu iogurt, unes cantants conegudes com el misteri de les veus búlgares i dues nocions difuses de la seva història: l'existència de l'antiga Tràcia i la seva inclusió dins de l'imperi otomà sota el qual restà gairebé cinc-cents anys. Aquests punts, junt amb alguns paratges d'interès natural, establirien les bases de la ruta.

Definir la ruta en un país amb un bagatge cultural tan ampli i alhora amb una orografia tan complicada no va ser fàcil, però al final va quedar una ruta prou decent, que inclouria la majoria de monuments principals del país.

En la seva vessant tràcia vaig poder visitar alguns dels túmul famosos, com la tomba de Kazanlak, o l'imponent túmul d'Sveshtari d'on em quedarà per sempre segellada a la memòria la primera visió de la cambra sepulcral amb les seves famoses cariàtides. Per no esmentar la quantitat de museus amb restes de jaciments arqueològics, com el museu nacional d'història amb els 6'1 kg d'or dels rithons i altres objectes de l'imponent tresor de Panagyurishte.

De l'època de dominació romana, en queden força restes a Plovdiv, ciutat encisadora on no només es poden veure les restes del circ o el teatre romà, sinó tota la complexitat cultural balcànica, conseqüència de la influència otomana: la principal mesquita de la ciutat, les principals esglésies ortodoxes i l'església armènia disten no més de deu minuts a peu les unes de les altres. Em podria passar hores passejant pels carrers empedrats del casc antic de Plovdiv contemplant mansions de l'època de la renaixença nacional.

L precisament la renaixença nacional podríem considerar que era un dels altres eixos vertebradors del viatge. Molts dels monestirs que van mantenir la flama de la cultura búlgara viva sota l'imperi otomà van revifar durant el segle XIX, així com molts pobles i llogarets que encara avui mantenen el seu encant. Dels primers destaca per sobre de tot el monestir de Sant Joan de Rila, avui ple de turistes i en altres temps ple de monjos i peregrins tal i com ho demostra l'antiga cuina del monestir amb un forn capaç de coure 1500 barres de pa simultàniament. El complex arquitectònic és monumental. Només dir que el pati interior del recinte, on es troba la torre i l'església principal, fa 3200m² i tot ell està envoltat pels edificis residencials del monestir, que per la vessant exterior el tanquen de forma emmurallada i el deixen només accessible per les seves portes a l'est i l'oest del monestir. L'església mostra un iconostasi més que interessant i té uns frescos tant exteriors com interiors que són obra de diversos artistes, entre ells alguns del més reputats pintors de l'època, com Zaghari Zograf, que també pintà en altres monestirs, com el de Troyan.

Com a ciclista, l'inconvenient de molts monestirs, com a Rila, és que s'hi arriba després d'una bona pujada, com a molt dels pobles i llogarets de més

renom, tot i els seus noms impronunciables: Kovachevitsa, Koprivshitsa, Rozen o Melnik. Si per les carreteres principals ja costava arribar-hi, a sobre al bon ciclista li agrada descobrir el territori, i si troba alguna pista forestal que creua un port de muntanya i que passa per un bosquet i que té pinta de ser... Bé, al bon ciclista, li agrada l'aventura i, a vegades, complicar-se la vida. Així va ser com a molts pobles hi vaig arribar fosquejant i havent de reservar part del matí seguint per visitar-los. Sort que sempre s'hi pot trobar una bona *mekhana*, o taverna, i sopar de gust gaudint d'un tarator, sopa freda a base de iogurt, all i cogombre; una amanida *shopska*, a base de tomàquet, formatge blanc fresc anomenat *sirene* –similar a la feta grega–, ceba i cogombre; alguna peça de porc cuita amb terrissa; i rematar-ho amb una baklava de postres.

I així van transcórrer les etapes: entre monestirs, túmuls tracs, museus i llogarets. De vegades sota quaranta graus i d'altres entre la fresca i ombres de la serralada balcànica o les Ròdopes i sempre acabant el dia menjant en una *mekhana*. Un dia sol, un altre dia amb un armeni... i fins i tot un dia amb un búlgar que treballava a València. I dia a dia, cop de pedal rere cop de pedal, van passar sis setmanes i vaig tornar a casa amb 2700 km més a les cames.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Cada vegada és més clara la foscor, les tenebres es dissipen davant el coneixement i la raó, res de l'antic poder hauria de tornar i la lluentor de la sinceritat, de l'amor entre iguals és el camí correcte; potser n'hi ha més, però amb aquest ja em conformo per fer del nostre entorn un lloc agradable on viure.

Els ens deien que ens trobàvem en una vall de llàgrimes perquè els interessava que patíssim, que demanéssim ajuda per tenir-nos dominats i controlats. La resta ja és només una conseqüència que porta directament al poder, el resultat final de l'equació: Humanitat-Déu-Poder.

La por és l'arma llancívola que empra la gent sense cor, a qui ja va bé la foscor més terrible fins i tot enfront de l'evidència i de la lluosor d'un sol matiner, que cada dia venç la fosca. Hi ha qui no voldria veure el trenc d'alba perquè no l'afavoreix; trist destí de gent mesquina, que juga amb escrits antics i passats de voltes, que cerca complicar-nos l'existència per mantenir la paella agafada pel mànec i dir-nos el que és cert i el que no, orbs davant el món real, que ens diu que la terra no és el centre de l'univers i que segueix tacada per la sang innocent, de la gent que sortia d'aquell camí fressat de mentides, de martingales i potineries diverses.

No, no tenien dret a malbaratar sang i molt menys edificar la seva església sobre aquest fonaments, ells, que havien estat perseguits també en el seu naixement, es van passar per l'arc del triomf les ensenyances primigènies: la solidaritat, la bonhomia, el respecte a tots els éssers humans.

Van crear exèrcits per expandir la seva fe, però els militars ja sabem per a què serveixen d'ençà del començament dels temps. Què va fer Hernan Cortés en nom de la religió?, matar, matar i matar; i, un cop sadollat de sang, va robar, robar i robar. Això sí, ho feia en nom de Déu i de la Santa Mare Església.

I vinga conquerir terres, tot rampinyant or per omplir-se quelcom més que les butxaques i a qui aixecava el coll per protestar, cop de dretal o foguera, que feia espectacle i acollonia d'allò més.

Cada cop que la ciència desmentia les seves creences, ells es mantenien forts per la por de perdre el poder. Que la terra gira al voltant del sol? Doncs ells mataven més gent per heretges, perquè ningú no pot desdir els dissenys d'un Déu, que no volia sentir el clam dels febles i dels pobres i sí la veu d'aquells reietons guarnits amb sedes i maragdes. No ens enganyem, ells no han cedit mai poder; si de cas l'han perdut amb l'empenta dels justos –científics, filòsofs i pensadors– de la cultura i de tot allò que esborrés èpoques tèrboles i fes brillar la raó. Han passat segles, però encara remenen la cua i sobretot mantenen un odi ancestral al sexe. Malgrat tot, els segueixen agradant els diners i la seva banca és un exemple més de cobdícia i corrupció.

És necessari, però, lloar el treball dels herois, d'aquells que

sí volien obrir finestres per ventilar la casa, que sí tenien –i tenen– fam i set de justícia, el peó dels escacs, humil i necessari per portar quelcom més que por a la gent que ho necessita. Valents capellans i monges que s'enfronten a la Cúria i que donen de menjar a qui té gana i roba a qui té fred, guareixen les ferides del cos i de l'ànima i, a més a més, ensenyen a pescar, a fer-se la canya o la xarxa i a vendre els peixos sobrants.

No estic d'acord que el cap d'aquesta gent es presenti a Barcelona com un heroi, quan encara és viu el debat sobre el trist paper d'alguns dels seus membres en casos més que demostrats de pederàstia. És indignant com aquest Papa fa la viu-viu i diu que li sap molt de greu –només faltaria–, quan el que hauria de fer és portar-los davant la justícia perquè siguin jutjats pels tribunals dels homes i, si són culpables, rebien el càstig procedent i, els afectats, les indemnitzacions pertinents. Potser és això darrer el que li fa més mal. No fer-ho és protegir-los i no el deixa en un bon lloc. Demostra covardia el fet de no aixecar estores i fer net petí qui petí. Menys pompa i exhibicionisme i una mica més d'humilitat i sentit comú.

Quan sigui a la Sagrada Família, immers en aquest xou mediàtic, recordaré tots els milions de morts pel virus de la sida i com aquest Papa es manté en els seus tretze de condemnar l'ús del preservatiu, tot i que està demostrada la seva eficàcia, per tal de seguir criminalitzant el sexe quan no es fa amb motius reproductius.

La ciència diu, i el Papa disposa el contrari. Sé que tard o d'hora baixaran del burro amb el tema del condó i reconeixeran que és necessari; però aquest home –Benet XVI– haurà fet un ridícul espantós com en el seu moment el va fer el Sant Ofici –Inquisició– humiliant i torturant Galileu.

Històries de la vila

Per Joan Muray

MINIGLACIACIONS al MASNOU i al MARESME durant el segle XIX

Ara que parlar de canvi climàtic és a l'ordre del dia, tant que fins i tot qualsevol variació respecte a anys anteriors ja se li atribueix, sense tenir en compte que el clima sofreix variacions o que té períodes més freds o més càlids, etc., he volgut portar a aquestes pàgines d'història local uns canvis que passaren a la nostra vila i comarca fa entre cent vint i cent vuitanta anys (1), en uns temps, per tant, en els quals, si hi havia un canvi climàtic, no podia ser adjudicat a causes, diguem-ne, humanes, com ara.

Durant tot el segle XIX (2) s'anaren succeint diverses miniglaciacions –quasi es podrien comptabilitzar per dècades–, les quals afectaren especialment els conreus de cítrics (taronges i llimones) del Masnou i de tota la comarca del Maresme.

Les principals dates d'aquestes èpoques de freds extrems, tot que n'hi hagué d'altres, foren les següents:

- Dècada de **1830**
- “ “ “ **1850**
- “ “ “ **1880**

Aquests tres principals períodes, amb fredorades a ratxes, a més de ser molt freds, foren molt secs, cosa que produí la mort de molts arbres fruiters, especialment els cítrics, com les taronges i llimones, un dels conreus més bàsics en aquell temps a la nostra vila i altres pobles de la comarca, tot i que hi havia, com ara, grans extensions de vinya.

Per reblar el clau, a totes aquelles èpoques fredes, l'any 1891, les terribles gelades que hi va haver feren que molts autors contemporanis anomenessin aquell any com “l'any de la gran gelada”. Perquè us en feu paga, la temperatura mitjana que va donar la ciutat de Barcelona aquell hivern fou de 5,1° C., un valor inferior als valors mitjans.

Però encara no havien acabat els freds d'aquell segle XIX; encara n'hi hauria un que faria tocar fons, fou el de l'hivern del 1893. El fred fou molt fort a tot

Catalunya; tant que fins i tot el riu Ebre, al seu pas per Tortosa, que hi té una amplada (actualment) entre 125 i 150 metres, es va glaçar completament i d'una forma tan consistent que es va poder travessar pel damunt del gel sense cap por d'enfonsar-s'hi. Fou la darrera vegada, per ara, que l'Ebre es va glaçar completament.

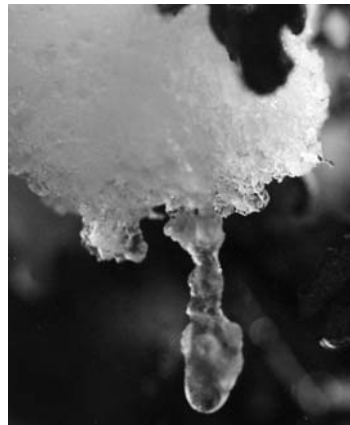
Abans de continuar, cal fer esment que en aquest mateix segle XIX, tant el Masnou com la comarca o, millor dit, tot el territori que abasta l'actual denominació d'origen ALELLA, que és Alella, Argentona, Cabriels, el Masnou, Montgat, Òrius, Premià de Mar i Premià de Dalt, Vilassar de Dalt, Teià i Tiana, va patir diverses “plagues”.

Una d'elles fou la de l'oïdi, el fong anomenat *Uncinula necator*, conegut també com *Oidium tuckeri*, que ataca els brots, que cessen de créixer, i les fulles, que es cobreixen d'una eflorescència cendrosa a la cara superior, que les fa arrugar i marcir. Els raïms, els cobreix un polsim blanquinós fins a fer-los pansir. Va entrar a Europa vers el 1852, al nostre terme el 1853, i delmà considerablement la producció de vins.

També la de la fil·loxera, insecte de la família dels alfidids anomenat *Phylloxera vastatrix*, que parasita en massa els ceps i els provoca la mort. Va aparèixer al nostre país cap a la dècada dels 70 del mateix segle; a la nostra comarca, hi va arribar el 1883 quan va travessar la Tordera; a nosaltres ens va arribar el 1886.

Un cop mortes les vinyes, es tornaren a plantar, però amb ceps americans, ceps immunes a aquesta plaga.

Però no tot havien de ser desgràcies, ja que l'any 1890 fou l'any en què s'implantà el conreu a gran escala de la patata al Maresme, que ja al segle XX va tenir tanta exportació, tanta, que se li donà la denominació d'origen, centrada amb el nom de la capital comarcal, és a

dir *Mataró's Potatoes*.

El que sí és cert és que aquestes miniglaciacions ocorregudes durant tot el segle XIX foren la causa de la pràctica desaparició del conreu de taronges al Masnou i a tot el Maresme. Conreu que havia estat pròsper, tant que no sols abastava el propi mercat, inclòs el de Barcelona, sinó que era per a l'exportació. Vegem quina era aquesta producció, època que va abastar i cap a on s'exportaven.

Havia començat al segle XVIII, però no en tenim la data més o menys exacta; el que sí que sabem és que al 1771 ja deuria ser tan extens i profitós, que el viatger i acadèmic valencià Antoni Ponç i Piquer (1725-1792) ja ho esmenta com un fet important, referit a les poblacions de Alella, Teià –en aquests hi anava inclòs l'actual municipi del Masnou–, Premià, Vilassar (en aquests hi van inclòs els de Mar), Cabrera, Argentona i Mataró.

Més endavant, dins el mateix darrer terç del segle XVIII, l'economista i agrònom anglès Arthur Young (1741-1820) rebla el clau elogiant els tarongers per la seva considerable alçària i gran capçada.

Ja al segle XIX, l'advocat i polític navarrès Pascual Madoz (1806-1870), durant el seu periple peninsular, al seu pas per la nostra comarca esmenta la gran producció de taronges, cinc milions (5.000.000), dels quals dos eren exportats cap a França, transport que es feia amb vaixells –i, a través d'aquesta, a Europa, aquí pels canals amb barcasses–, i tres a diversos punts del país (i l'estat).

Però és el polifacètic Víctor Balaguer (1824-1901) qui millor descriu el pan-

orama taronger a la nostra terra. Diu: - "...creuàrem la iera d'Alella, que és el camí que condueix a aquesta pintoresca població (referint-se al Masnou). No en podem veure el poble, però sí que és fàcil distingir part dels seus boscs de tarongers... viu entre tarongers com la rosa entre perfums..."

Per encabir tota aquesta gran quantitat de taronges i altres cítrics, al Masnou hi va haver dos magatzems, el primer era de fusta i es trobava davant del Mercat Municipal, i el segon, ja d'obra, fou construït el 1863; però a causa de les miniglaciacions seria utilitzat pocs anys, segurament fins a començament de la dècada dels anys vuitanta d'aquell mateix segle. Ambdós magatzems tenien embarcador propi, on es carregava els fruits en senalles, amb les quals carregaven els vaixells, que feien el transport des del Masnou i altres indrets del Maresme cap als ports nord-catalans de Banyuls, Portvendres i Cotlliure, i els occitans de Seta i Marsella (tots dintre l'estat francès). D'aquestes gran fredorades que afectaren el nostre territori durant el segle XIX,

tenim, a més de les dades aportades al començament d'aquest escrit, unes notes fetes pel Dr. Gabriel Barrera, il·lustre teianenc i propietari de terres al mateix Teià, que en deixà constància en unes notes manuscrites de diferents anyades. Són aquestes:

- ...1847, començà la collita de taronges.
- ...1864, una gelada del 5 de gener deixà les taronges sense suc.
- ...1891, el fred ha mort els tarongers.

Totes aquestes miniglaciacions, aquestes fredorades, i també les gran glaçades, produïren una retirada cap a terres més meridionals de la línia latitudinal, especialment per a aquesta mena de conreus, que necessiten d'un clima més càlid, línia que va retirar-se de Tarragona cap avall.

Aquest trasllat de la línia latitudinal climàtica sembla ser que no ha tornat a pujar.

NOTES

1- Fets exposats al meu llibre "Clau 1863". Katelani 2000. Vilassar de Mar 2006.

2- Vegeu pàg. 20-21 del llibre esmentat, on hi ha l'informe que em féu el Dr. Marià Barriendos, doctor en Geografia, especialitat

de climatologia històrica.

FONS CONSULTATS

- "Clau 1863". Joan Muray. Katelani 2000. Vilassar de Mar 2006.
- "Ahir i Avui del Vi d'Alella". Ajuntament d'Alella – Consell Regulador D.O. Alella. El Masnou 1993.
- "Notes Històriques de la Parròquia de Sant Feliu d'Alella". Lluís Galera i Isern i Salvador Artés i Llovet. Barcelona 1975.
- Ajuntament de Tortosa. Biblioteca.
- Observatori Meteorològic de l'Ebre.

La punta de la llengua (18)

Per Esteve Pujol i Pons

Al butlletí del mes passat deia que els catalans *ferm* quan d'altres *donen*, i en vaig posar uns quants exemples. Continuo amb uns quants més.

Fer una classe / Fer una conferència *Dar una clase / Dar una conferencia*

Fer atenció *Prestar atención*

Fer-se amb algú / No fer-se amb... *Tratarse con alguien / No tratarse con... / No ser amigo de...*

Fer-ne un quilo... mitja dotzena... *Poner un quilo... poner media docena...*

Fer la sensació de... *Dar la sensación de...*

Fer una ullada / Fer un cop d'ull *Dar una ojeada*

Fer un sospir *Dar un suspiro*

Fer ous / Pondre ous

(no pas *Posar ous... que de tot se sent de vegades!) *Poner huevos*

Fer-ne cinc cèntims de... *Fer fàstic Dar asco*

Fer enveja

Dar envidia

Fer com a sinònim de dir (p.ex., i ell li va fer:...)

Fer en el sentit de ser propi de... ser adequat... (p.ex., això fa pagès, això no fa per a tu)

Fer en el sentit de mesurar (p.ex., fa tres metres, fa dos pams)

Fer per... en el sentit d'esforçar-se (p.ex., va fer per tenir premi)

Fer en el sentit de pensar, creure... (p.ex., jo el feia mort, el feia a Amèrica encara...)

Fer en el sentit de menjar (ja hem fet = ja hem dinat)

Fet i fet = després de tot, comptat i debatut

Si fa no fa = més o menys, aproximadament

Pel que fa a... = quant a..., respecte a...

Fa? = oi?

Visita cultural a la Masia de "Can Teixidor"

Diumenge 5 de desembre, a les 10 del matí, a la porta de la masia. **Inscripcions** al local social de Gent del Masnou. **Places limitades.** No hi seran admeses les persones que no s'hi hagin inscrit prèviament.

Viña del Mar - Valparaíso

Per Joan Maresma Duran

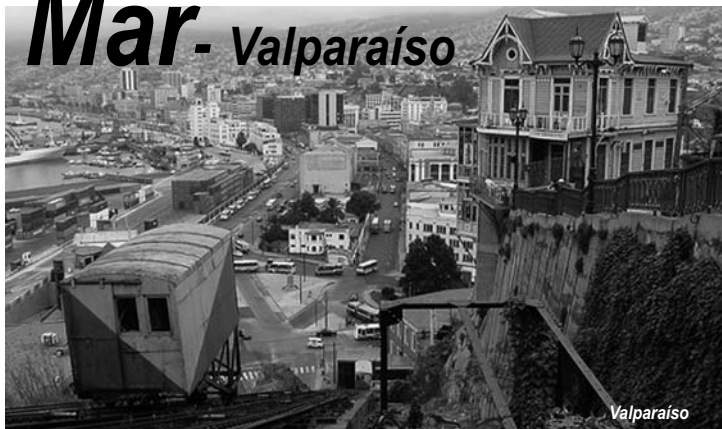
Gràcies als *Diplomes d'Espanyol com a Llengua Estrangera* –els DELE– he pogut visitar diferents ciutats i països.

A final de setembre –del 23 al 26– vaig estar a *Viña del Mar*, a Xile. Va ser un viatge molt ràpid, un llampec. Moltes hores de feina, algunes reunions i una miqueta –ben poc– de turisme. I l'última setmana de setembre ben cansat...

Es nota el pas dels anys: en el canvi d'hora Brasil-Xile, en el temps passat a l'avió, en la feina que hi ha abans del viatge... tot i que no em fa l'efecte que tinc ja 40 anys.

Com a les altres ocasions en què he viatjat per Amèrica del Sud, sempre m'ha semblat exquisit el tracte que he rebut. Hi deu fer una mica –o molt– que no sóc jo sinó que represento una institució. Sigui com sigui, les persones d'aquest continent m'han semblat molt educades, molt agradables, molt gentils. El tracte és sempre de "vostè" i no em sembla malament, al contrari. El taxista que em va recollir a l'aeroport de *Santiago* i em va portar a *Viña del Mar* i a la inversa, sempre feia servir la tercera persona, precedit d'un *don*, que em va provocar un somriure: *don Joan* aquí, *don Joan* allà... I aquest *don* –llegeixo el diccionari– és un tractament de respecte que antigament estava reservat a determinades persones de classe social elevada i que actualment tendeix a desaparèixer... Li vaig comentar al taxista –Roberto el seu nom; d'avis bascs; més de 200 km entre anada i tornada permeten xerrar de tot i de res– que no feia falta que em tractés de vostè –al cap i a la fi jo tinc 20 anys menys que ell–, però la forma verbal va seguir sent la mateixa... i per part meva també, naturalment: *Donde fueres, haz lo que vieres...* sense el *don*, no obstant.

Un cop a *Viña del Mar*, el tractament va ser vacil·lant els primers minuts: el doctor *Gerardo Vidal* –el senyor que em va convidar per treballar– va fer servir el vostè; jo també; però vam passar a la segona persona ràpidament. No ho va fer així la seva secretària ni una altra professora. La secretària sempre es va diri-

Valparaíso

gir al *Gerardo* com *Don Gerardo* –a mi sempre em va tractar de vostè– tot i que fa anys que treballa diàriament amb el cap de *Relaciones Internacionales* de la *Universidad Adolfo Ibáñez*, que és on em va portar la feina.

Allà, divendres i dissabte vam treballar sobre la part oral dels exàmens, la part escrita, l'avaluació, els *Plans Curriculars* i el *Marco Común Europeo*, document aquest últim que em sembla força interessant. El curs era per formar examinadors del DELE, ja que la Universitat rep estudiants de diferents parts del món. Els professors que van rebre el curs també van vacil·lar en el tractament, tot i que molts tenien més anys i alguns eren doctors en Literatura o Lingüística. Finalment és va imposar la segona persona... La *doctora Juana* o *don Bruno* em van semblar unes eminències ben humils, com els seus companys.

Vaig tenir la sort de sopar amb el *Gerardo* cada nit. I de poder parlar una miqueta d'història, de Xile, d'Espanya, de Grècia i de Roma. Em va ajudar el fet que a mi m'agrada la història i d'haver viscut a l'*Hèllade* uns anys. Reconec, però, que cada dia sóc més ignorant, que entro en una llibreria, *xafardejo* llibres, i no en conec els autors, que em parlen de gent "famosa" –em refereixo a

escriptors, pintors, músics, cineastes...– i jo no la conec, que m'expliquen esdeveniments i no sé quan van ocórrer...

A mesura que passen els anys em sento cada vegada més *out* d'aquest món també: Com funciona un telèfon mòbil? Com es fabrica el motor d'un avió? Quins càlculs són necessaris per arribar a la lluna? Arribo a la conclusió que el meu coneixement és com un dit i la meva ignorància de la mida de Xile o més...

El diumenge dia 27 em vaig llevar d'hora i vaig tenir temps de fer una petita volta per *Viña del Mar* i arribar-me a *Valparaíso* amb tren. El centre històric d'aquesta última ciutat va ser declarat Patrimoni de la Humanitat el 2003. Hi ha racons ben agradables, bohèmics, edificis colonials ben conservats, cases acolorides sobre barrancs, funiculars de final del segle XIX, que fan encara la seva feina, mansions transformades en hotels ben polits, carrers ben arreglats, pocs turistes, nadius amables.

I em va semblar que Xile es recupera prou bé del fort terratrèmol del 27 de febrer. Ara falten els miners... i que siguin vius es considera un miracle i ja ho comparen amb l'avió que va caure als majestuosos *Andes* fa un grapat d'anys.

Valparaíso

Exposicions

Fins al 5/11

XII Mostra d'Etiquetes de Vins i Licors. Col·lecció E. López

Del 6 al 26/11.

Pintures de Cristina Camarero

Del 27/11 al 17/12

Escultures de Ramon Torrents

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

M'agrada trepitjar terra
i m'agrada molt lluir,
i junt amb ma germana
caminem i ballem sense fi.

Resposta: les espates

Conferència-projecció

"BULGÀRIA A VISTA DE BICI"

Diumenge 21 de novembre a les 18 a la sala d'actes
A càrrec de Xavier Tarafa

Conferència

La síndrome de l'emperador

Dissabte 20 de novembre a les 19 a la sala d'actes
Organitza: Dones d'Avui El Masnou

"DIUMENGE AMB LLETRES"

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU.
VETLLADA ARTÍSTICA, LITERÀRIA, MUSICAL.
DIU. 28 DE NOVEMBRE A LES 7 DE LA TARDA.
ENTRADA GRATUÏTA.

SOPAR DE GERMANOR. 25è ANIVERSARI DEL GENT DEL MASNOU

Per Esteve Pujol i Pons

Seixanta persones entorn de la taula celebrant els vint-i-cins anys de vida d'una entitat en una vila no pas gaire gran, no passa cada dia.

Això va esdevenir al vespre del dissabte 30 d'octubre al restaurant *Celler Marfil*, d'Alella.

I va ser veritablement de germanor per l'aire que s'hi respirava, per l'alegria i el bon fer de tothom.

La Junta presidia discretament el sopar. Entre el president i el vicepresident hi van fer seure Jordi Porta, persona revelant a Catalunya per la seva dedicació a camps tan diversos com l'escoltisme, la joventut universitària, Òmnium Cultural, el Centre UNESCO de Catalunya... en tot el que fa a l'associacionisme del nostre país.

En acabar el sopar, Joan Casals, president de *Gent del Masnou*, va resumir en poques paraules el naixement i vida de l'associació, amb agraïments ben sincers a tants associats que, des del pagament puntual de la quota fins a la participació més activa i desinteressada, han aconseguit el gran nombre d'activitats que *Gent del Masnou* ha dut a terme durant aquest quart de segle. Jordi Porta ens va parlar de l'associaci-

onisme dintre de la societat civil com a element dinamitzador de la societat catalana; del paper que juguen les associacions cíviqes en una nació sense estat; de la importància transcendental que hi hagi participació de gent jove en les associacions a fi que no perdin vigoria i mantinguin la creativitat i l'empenta renovadores. L'obsequi d'alguns llibres escrits per socis de *Gent del Masnou* va servir d'agraïment a la seva presència i participació a l'acte.

La lectura d'un parell de poesies corresponents als butlletins del mes de desembre dels anys 1986 i 1988, explícitament dedicades a l'entitat, va cloure formalment el sopar.

La conversa amable, distesa, comparti-

Jordi Porta parlant de l'associacionisme

da i repartida va continuar encara una bona estona.

Esperem i desitgem que d'aquí vint-i-cinc anys més, no sabem qui es tornaran a reunir no sabem on per festejar amb joia que una associació cívico-cultural, fundada l'any 1985, anomenada *Gent del Masnou* perduri per a bé de la nostra vila en una Catalunya més humana, més lliure, més culta, més feliç, més rica i més plena.

Per molts més anys!

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Salvat(s): ressorgiment

Benvolgut professor, doctor escènic Ricard Salvat (1934-2009): el 5 de desembre finalitzen les representacions d'*El casament dels petitsburgesos* de Bertolt Brecht (1898-1956) que ha dirigit en Víctor Alvaro, a l'Almeria Teatre (c/ de Sant Lluís, 64, metro: Joanic). Vostè va ser l'introduïdor del teatre èpic de Brecht al nostre país. Recordi venir a l'homenatge que se li fa el dijous 4 a l'auditori de l'Institut del Teatre (Barcelona), el dill. 22 al T. Romea, i els dies 23-24 a la Facultat de Geografia i Història de la Uni.de Barcelona ("50 Anys de l'EADAG").

El dia 3 comença a exhibir-se *La resclosa*, de Michel Azama, amb Montse Alcoverro dirigida per Robert Torres, a la Nau Ivanow, i hi fa temporada fins al 28 de novembre. Tots patim algun tipus de reixa, oi professor?, física o derivada.

Estimat Mestre: dues escapades. La reobertura d'*El Molino* (). Que comportarà que vulguem aparèixer pel Paral·lel: el festiu espectacle *Made in Paral·lel* ocupa l'escenari mentre fem una copa (espectacle i consumició: 38€) o un soparet amb espectacle (78€).

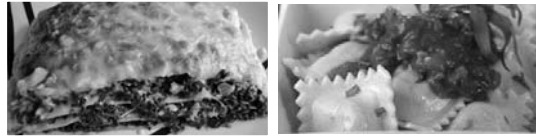
I el *Bashir Lazhar*, que la directora teatral Magda Puyo (per cert, nominada enguany a millor direcció, per *El berenar d'Ulisses*, als Premis Butaca 2010 que es fallen el dimarts 30 de novembre al nou Artería Paral·lel) pautava, amb traducció de la dramaturga Helena Tomero, on fa actuar en Pepo Blasco i el compositor Joan Alavedra (van treballar amb vostè a *A la jungla de les ciutats*, de Brecht, el 1998, sí!) a la Sala Beckett (fins al 21/11/2010).

Benvolgut professor: vostè, que va compartir experiències semiescèniques i diàleg amb el tel·lúric Albert Vidal al III Festival EntreCultures de Tortosa (2006), sàpiga que justament ara ell actua al Nacional (TNC, sala Tallers), fins al 7 de novembre, a *Història de Joan, nascut d'un ós*.

La majoria dels suïcidis són en diumenge, diu el text de la cracoviana Anna Burzynska (n. 1957), que es representarà a la Sala Muntaner fins al 28 de novembre: no és moment de perdre la vida, sinó de recuperar-la.

¿Recordar, professor, que el Raül Maigí el va aprofundidament entrevistar per al volum de Testimonis del segle, de la col·lecció d'assaig Argumenta? Doncs, el divendres 19 i el dissabte 20 de novembre se celebren les II Jornades Argumenta a Vilanova i la Geltrú: xerrades, presentacions, taules rodones durant dos dies, amb grans noms, i tot de franc! Umm, quin plaer! Busqui, si us plau, el díptic de les jornades al web de l'Editorial El Cep i la Nansa (www.elcepilnansa.com). Per cert, el divendres el tanquen amb una lectura dramatitzada a les 20 h: amb la comèdia costumista *Un terrós de sucre*, que va escriure el pintor paisatgista català Modest Urgell (1839-1919). Interpretada per Alicia Puertas, Miriam Escuriola, Eva Saumell, Anna Zouari, Núria Santander, Mireia Guillella i Mònica van Campen, segurament la semiposada en escena se li dedica a vostè: perquè la dirigeix una de les seves exalumnes. Que enyora no trobar-lo a les platees. Encara que no ho digui. M'ho va dir una tarda, entre plors i abraçades.

La cuina de l'Antònia

RECEPTA DE COM FER PASTA FRESCA:

INGREDIENTS:

1/2kg de farina, 2 ous, 1 cullerada sopera d'oli oliva, got d'aigua, una mica de sal

PROCEDIMENT:

En un bol, hi podem posar la farina i la sal, batem els ous amb l'oli i l'aigua, incorporem-ho a la farina i comencem a amassar-ho. De mica en mica hem d'aconseguir que la massa quedi elàstica, però ferma. Si ens va quedant amb una textura massa humida, hi afegirem farina i, si queda massa seca, una mica d'aigua, ja que hem de pensar que després s'ha d'estirar amb el corró.

Farem dues receptes diferents:

LASSANYA D'ESPINACS, AMB PINYONS I BOLETS

INGREDIENTS:

1/2kg d'espinacs (poden ser congelats), 1 manat d'alls tendres, 50 g de pinyons, bolets de temporada

PROCEDIMENT:

Tallarem els alls tendres a rodanxes molt petites i els sofregirem a foc molt lent. Després hi afegirem els espinacs tallats petits. Mentrestant tallarem els bolets, els sofregirem i els reservarem. Posarem una paella al foc amb els pinyons. El foc ha de ser suau ja que els pinyons s'han d'enrossir, no torrar. Ho ajuntem tot i ja tenim el farcit de la lasanya.

RAVIOLIS DE FORMATGE DE CABRA I TOMÀQUETS SECS

INGREDIENTS:

Un rulo de formatge de cabra, tomàquets secs i Parmesà

PROCEDIMENT:

Estirem la pasta sobre una superfície plana, tallem uns talls de formatge de cabra i els posem sobre la base, separats els talls, uns dels altres uns 8 cm. Posem uns talls de tomàquet i una mica de parmesà a sobre dels talls de formatge de cabra. Pintem la base amb rovell d'ou, i posem l'altra base a sobre i pressionem suauement. Marquem els raviolis amb un tallageletes i tallem els raviolis amb el tallador o amb un ganivet.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 (nova botiga)

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Fem Llum a la INDEPENDÈNCIA

Dissabte 13 de
novembre a les
7 de la tarda a la
platja, davant
l'estació d'Ocata.

Porta la teva torxa, fanal o estri
per fer llum i, si no en tens, te'n
proporcionarem un.

També hi pots participar des de casa.

Per la llibertat de Catalunya

Al Masnou
Decidim!
2010